

Gstrup: Jeg kan ikke negte, at jeg er bleven meget betænkelig ved § 22 efter at have hørt den sidste ærede Tale udtale sig. Det forekommer mig, at det, som i mine Tanker er Perlen i hele Lovforslaget, nemlig det sidste Punktum af § 22, vilde, dersom det høitærede Medlems Fortolkning af denne Bestemmelse var rigtig, tabe saa at sige al Værdi. Dersom jeg opfattede det ærede Medlem rigtigt, saa var hans Mening den, at den særlige Ret til at binde Jordetendom for eet Slægtled, kun skulde kunne anvendes der, hvor Børnene vare gaaede lige i Arv efter Arveladeren, altsaa hvor intet af Børnene var blevet begunstiget af Arveladeren ved Dispositioner efter det første Punktum i Paragrafen. Jeg haaber endnu, at jeg maa have misforstaaet den høitærede Taler. Naar der i Forordningen af 1845 § 28 staaer, at disse Baand ikke maa lægges paa Børnens Arvepartier, naar vedkommende Børn ere blevne tilfidesatte ved Arven — Ordene har jeg ikke, men det er jo Meningen — saa har jeg rigtignok forstaaet Udtrykket: „vedkommende Børn“ saaledes, at, naar et Barn var tilfidesat ved Arvefølgen, saa kunde ikke det samme Barns Formue bindes, men jeg har paa ingen Maade forstaaet det saaledes, at, naar et Barn var begunstiget ved Arven, saa kunde ikke det begunstigede Barns Arv bindes. Jeg haaber endnu at have misforstaaet den høitærede Taler eller, hvis det ikke er Tilfældet, at den høitærede Taler maatte have Ret; thi, hvis han har Ret, og jeg har opfattet ham rigtigt, saa bliver det sidste Punktum af § 22 illusorisk i de allerfleste Tilfælde. Hvad vil det nemlig sige, at en Jordegodsseier kan binde Jorden for eet Barn, naar han kun gaanske undtagelsesvis kan lade dette Barn saa Jordetdommen? Kan vil jo kun kunne gjøre det, naar han enten kun har eet Barn eller saa Børn og Formue ved Siden af, efter det Forhold mellem Paragrafens 1ste og 2det Punktum, som det ærede Medlem vilde hævde. Jeg haaber, at den store Uengstelse, som det høitærede Medlems Udtalelser have frembragt hos mig, paa en eller anden Maade maatte blive fjernet.

Jeg havde ellers ikke havt i Sinde at udtale mig yderligere om det foreliggende Vædringsforslag

under Nr. 7, men, da jeg har Ordet, kan jeg dog ikke undlade ligeoverfor den høitærede Ministers Bemærkninger at fremsøre, at det jo vistnok er ganske rigtigt, at, naar man kunde fuldstændig præcisere, i hvilke Tilfælde Bevillingsmyndigheden maatte gribe ind, saa kunde man ligesaa godt indføre selve Tilfældene i Loven, og saa behøvede man ikke Bevillingsmyndigheden. Ja, det er ganske rigtigt, men det synes mig, at der dog er en temmelig stor Forskjel paa, om man i en Lov uden videre giver Anvisning paa Anvendelse af Bevillingsmyndigheden i et aldeles ubestemt Omfang — det er idetmindste det Indtryk, jeg har faaet, efter hvad der er oplyst om det tidligere Omfang —, eller om man i Loven siger, at Bevillingsmyndigheden skal kunne anvendes undtagelsesvis, hvor særlige Forhold gjøre det ønskeligt, eller hvor det er umuligt at opfylde Dispositionen; det forekommer mig, at der dog er en meget stor Forskjel derpaa. Saaledes som det staaer her, forekommer det mig, at Bevillingsmyndigheden træder saa stærkt frem, at Dispositionens Ukrænkethed vil i allerhøieste Grad blive tvivlsom for Disponenten, og som Følge deraf ogsaa Anvendelsen af § 22 første Punktum blive saameget mere sjelden. Dersom jeg nu var i samme Tilfælde som det høitærede 3die Medlem for 1ste Kredts (Brok), at jeg satte særlig Pris paa, at Eiendomme ikke kunde bindes i Familien, saa kunde jeg ganske vist gaa med til at stemme for Vædringsforslaget, men jeg er netop af den stik modsatte Opfattelse; jeg sætter særdeles megen Pris paa, at Eiendommen — være sig stor eller lille — kan bevares gennem Slægtled i samme Familie; jeg troer, at Familiene og Jordetommene ere bedst tjente dermed.

Hellemann: Jeg skal tillade mig et Par Bemærkninger i Anledning af, hvad der i den sidste ærede Talers Utringer nærmest var henvendt til mig. Jeg troer, at det Spørgsmaal, om det skulde være muligt at kombinere begge Bestemmelser paa en saadan Maade, at man ved Afgjørelsen af, hvorvidt et Barns lovbestemte Arvelod maatte siges at være i Behold, saa hen til, om der var lev-